

Arroz y Tartana
Luna Benamor
Mare Nostrum
País del Arte
Entre Naranjos

La Barraca
Flor de Mayo
La Catedral
El Intruso
La Bodega
Cañas y Barro
Maja desnuda
Sangre y arena

Cuatro Jinetas
Sónnica
La Condenada
Argonautas
La Horda
Oriente
Guerra Europea
Bajo la higuera

EXTRAORDINARI

10

SÉNTIMS

EXTRAORDINARI

10

SÉNTIMS

A San Visént

Blasco Ibáñez

== Nóstre San Visént ==

Aixina com els egipsis adoren al buey Apis; els abissinis a les vaques; els hebreus a Jehová; els mahometans al wól, y els sacerdots del Isis a la lluna, mosatros, individus de una secta *sui generis*, adorem a San Visént Blasco Ibáñez, Patró de la Valensia Republicana y Apóstol gloriós de la Llibertat.

¿Personalisme? ¿Fetichisme? ¿Idolatría? Tot lo que vos tés vullguen. Mosatros som aixina.

Entre admirar al *Cagarrita chico* (posem per fenómeno) y adorar a una mentalitat com Blasco Ibáñez, se quedem en lo últim.

L'admiració per este valensí il·lustre constituix en mosatros un cult, una rellichó; y cada ú es lliure de profesar la rellichó que tinga per convenient, ya que, segons un aforisme antic, *por todos los caminos se va al cielo*.

Se honren més les mans aplaudint al autor de *La Barraca* després de un brillant discurs, que falcant a una cupletista *rumbera* que menecha les anques; se dignifica més l'individu aclamant a un prestichí europeu, que

traent en hombros a un limpiabotes que hacha clavat el estoc *hasta los dátils* (com dihuen els clásics).

Blasco Ibáñez es pera els traqueros el Sant milagrós, el Sumo Pontífice de la Iglesia republicana.

¿Cuánta falta fa Blasco en Valensia! Si así estiguera, ¡cuántos vergones evitaría!...

Aixina com el poble israelita esperaba la venida del Mesías, la comunió traquera espera la venida de Blasco (y conste que al dir *venida* no se referim a res pecaminós, encara que la Nasia guíne l'ull).

Fa falta que vinga el Mesías pera tirar a los *mercaderes del Templo*, y que sa ven apostólica, conductora de multituds y enchendraora d'entusiasmes, se deixe oír per tots els àmbits de la provinsia y ensenga la fogata del ideal, de la que hui apenes si queden rescoldos.

Unicament San Visént Blasco podria fer el milacre de que Valensia tornara a ser la Covadonga d'Espania.

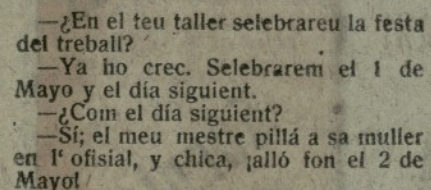
San Visént, ¿per qué no fas el milacre? ¿Per qué no vens per así? ¿Qué també tú t'espolsares les espardenes?

Fas mal, perqu' els teus devots, si van les còses com van, entre tants de borinets segur qu' es condenarán.

La Bandera Federal
EL PUEBLO

Ayuntamiento de Madrid

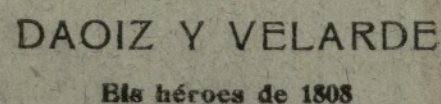
Arroz y Tartana

El día de San Vinent tingué Juanito ocasió de saber hasta ahon aplógaba la indignasió del venerable don Eugenio.

La festa del sant popular se verificaba en l'aparatge de costum. En els punts més sentries de la ciutat s'havien alsat els *altars*, enormes fàbriques de fusta i carió-pedra que aplógaven a les teulades, en decorasió gòtica o corintina, erisats de mecheros de gas, y en sa part mitja, la repisa, en la que se ostentaba el dipint del Caspe en un hàbit de dominici, y un dísc en alt, entre síris y flors. Abaxí, la plataforma, esenari en sos basidors y telón embriónaris, akón se representaban els *milicars*, eixes peses dramàtiques, càndides y sensilles com sos versos lliemosos, y cual argument, chirant viciosament en torn del mateix punt, traten sempre de les querrellos feudals entre Centelles y Villaraguts, de la conversió dels moros de Graná o de alguna treta dels ímpius contra el eloquent apóstol, tot asahonat al final en el necessari milicars del sant y el corresponent sormó en encadascillab. La multitud s'aglopaba davant dels altars pera óir millor als actors, granitecs del barrio, rufes de tant de dir a crits els versos, hincats en sestrades de ropeta; orgulosos de nouri el bonet en ploma y tirar de la espaseta quan hu requeria el milicars. Y era de vore l'atensió en qu'escoltaba la predicasió de San Vinent, representat sempre per un chiquet groguisnt y melancólic, y les callaes en que celebraba les nesesats del motilló, personache bufo que se pasaba la representasió tragant pa, sorbent polvet de tabaco, sonant els nasos en un moacar com un llansol y foradat com una criba, y diglent *estupideces* puchas de color, tot y tre machor edificasió dels devots del sant.

En un mar de capse se rebullia davant d'aquelles laiformes, que sono en la valúa de la representasió, al menos en sa forma, recordaben el teatre primitiu, lo mateix el entaulat d'Esquillo que la carreta de Lope de Rueda.

Entre una y altra representasió tocaben les músiques algres polkes, y la pillera de sempre, agarrá d'una manera repugnant, improvisada academias de ball en les aseres, chocant moltes vegaes contra les taules, ahon unes bones chavals de vestit almidonat, moacar de seda y cara brava, venien porrat, pruñós y castañes seques.

Blasco Ibáñez, l'autor que fa
amable en el món el món d'Espan-
ya, estigué en sa patria a punt de
ser víctima dels furors germanòfils
d'eixos que sols per el naiximent
son dignes de dirse compatrio-
tes. Vingué Blasco a Espanya i el
difamaren i el calumniaren. Dis-
gueren d'ell que venia comprat
per els governs angles i francesos
perà imitar a D'Annunzio y portar
Espanya a la guerra. Blasco Ibáñez
tingué que manifestar quins eren
els fins de son viatge. En Madrid
s'arrepagaren en difamacions i el
punxaren en insidies calumnioses.
En València els chaumistes, des-
sirats hui per don Chame, que
dona a *El Cerreo Español* per di-
rector a un ex leccionari de Fran-
sia, vinguen chular al lilitero que
venia a fer un curs de literatura
al nom de València, hui infant-
diren els republicans; pero en Bar-
celona els germanòfils posaren en
perill la vida del gran novel·lista. Si
l'hagueren matat, com pretenien,
no haguera pogut escriure la nova
eposopeya del Mediterrani, la novel·la

Mare Nostrum, que seguiu en ordre cronològic a *Los cuatro jinetes del Apocalipsis*. Híja que recordareu la porra vergonyosa d'aixos mateixos capatins, traïdors a la mediterrània, traïdors a Espanya, capassos de sacrifici en un compatriota, com Blascoe Ibáñez a un extranxer del kaiser, quan no al diner del Ratibor y de son segon el cònsul d' Alemanya en Barcelona. La Bestia qui en els quatre chinets son heralds de la Espanya negra, bestial, cruel, administradora de la força, calumniadora de Blascoe y atmiradora del imperi alemà.

Es difícil perdonar lo que se desprecia; perdonem als germansells per error, prechuints, ignorancia, suggestió; perdonemlos, pero no olvidem, davant del triunfo no igualat per altre escriptor español que Cervantes, que el autor de *Los cuatro jinetes del Apocalipsis* s'aligna en perill de ser trapichat y detestat per aixes mateix besties quan pasà per Espanya.

ROBERTO CASTROVINO

Divagations gratuites

I

La dona, com els caragols, sap
amagar els cuernos. Ahí està la fel-
licitat de molts marits.

II

No més anveche a Mahoma--
diu Voltaire--perquè pogué tindre
sinc dones en casa sense que rin-
gueren.

III

—Què es lo millor que hià en lo
mon?
—Una dona
—¿Y lo pichor?
—Dos dones.

VI

La dona es un delegat del di-
móni pera fermos renegar de Deu.

V

Cuant un homé se casa una vol-
ta, mereix compasió. Quant un
hóm se casa dos voltes, despresi.
Quant se casa tres, garrot.

1 Cayó de enorme chubasco, así Visantico Miasco.

2 De us ama molt campechana, mamá llot republicana.

3 Curó la instrucción primaria y después quiso carrera.

4 Como era muy arrisgado, estudió para abogado.

5 Sus ardoras democráticas asustaba a los catodéuticos.

6 Al front de la república, armó caceras soberanos.

7 Por defender ideales pasaba ratos fatales.

8 Se colocó a gran altura basiendo literatura.

9 Tuvo lentes temerarios cos polticos reaccionarios.

10 De la política harto, dijo: P' América porta.

11 Mas quiso la suerte perro qu' es declarata la guerra.

12 Y hoy en Francia es admirado por ser cabio y ser honrado.

Vengansa calderoniana

—Sí; *el trenviat el trenviat...* A mi
me la diu con questo eixe tio. El conec
millor que si l'habera parit.

—No sé tindrí aixó de particu
lar... Per desgrasia tots els dies se don
en casos d' aixos.

—Tot lo que vosté vulga; pero a eixe
no hiá *trenvia* que l'atropelle...

Eixe ha anat per llana y ha eixit
asquaiat.

—Dóna, se ho habera callat.

—Es que no pogué; se va vore en el
cap *trenyat*, y no tingué més remey que
carse en la Casa de Socorro. Vosté no

*Pera Joanito B. Esteve
en Larache.*

Diuen que naixí en València
per lo tant, soc valensià;
valensià ha de ser, pües,
la que 'n mi es vulga casar.

Pera peixar un llobarro,
caña, amet i pel de cuc;
pera peixar una *bufa*,
una bota del eixut.

—

Si vols saber qui és Valensià,
si és el d'ella un fill amant,
vesten fora, ben llunt d'ella,
y estate una temporá.

Tanta han parlat sobre este asunto que uno más que importa al mar. Si no son algunos pensamientos y anécdotas de algunas autoridades y después hacerle el comentario. Així, pues, diuen del casament que:

—Es ligar al bol i seuitar a la vaca.
—Es una prostitució legal.—Es una de tantas il·lusions vanes.—Se redueix a tantes convulsions.—Es una majaderia feia entre dos.—Son esperanzas pera el porvindre y después se desvanecen.—Es una plasa sítia: els dos volen entrar y els de dins eixir, etc.

Y també:

—¿Que se casara per amor te boness útils y males dits.—[Ma muller ma fet d'ella]—exclamava un fort.—En un testament.—¿Cosa que no vinga a la muller si se casca cos otro, así habia quien deplore mi muerte.—En la tumba de un matrimoni se va vorre escrit: [Detinete paascher y contempla aquesta maravella: marit y muller que no riñen.] Y per últim sitaren el no menos grasiós anécdota de San Pere. En certa ocasió que el diuine calva li preguntá: ¿Has estat en el Purgatori?

—No, pero he estat casat—respongué el pecador.

Cuèdes s'ons encants per una leve
bata de seda, se contemplà Mimi al
l'armari de lluna.

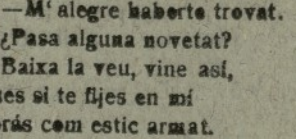
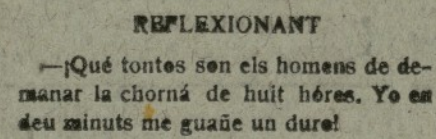
Solt el cabell, negre y brillant, que
li caia a lo llarc de la espala, semeha-
ba a aquell cabell negre y anísia d'eu-
caular la batalla del sublim plañer.

Nerviosa y desinquetà s'assomà al
mirar; después, abatuda, se deixà ca-
re sobe i el anell sofia.

Aquell cadete rabie y galant (el im-
mortal cadete d'aventures amoroses),
que li havia donat el viget rasant, ha-
arribat a interesarla. Al principi pas-
sà indiferent, com de tants admiradors;
però después, aquelles paraules, aque-
lles frases y aquells ulls, que fan insi-
stir la mirada, en tributar el crear en
ella una sensació que ell que tant ha-
bia tingut per singls. Sols ansiaba parlar
en éli; la conversació dels demés li
era indiferent, casi molesta.

Aquelles paraules meloses del ca-
dete, plenes d'afecte, pren la música
inefable i armoniosa que poc a poc
anaban cautivant l'ànima.

[Cuantes voltes, en la intima soietat
d'un chardi sollores y líric, als suspi-
rs d'un melencòis nocturn, s'havien
promés un amor etern, sublim, gran

OCASIÓ PERDUDA

Per Chusep Nakens

Magnífica ha segut la que se li ha presentat al clero pera tirar tates y miehos soles a la fe, que ya lamentant desapareixent dels pits piadosos al vere que sols servia pera adornar a les multituds èxandies en profit de quins les exploten!

Si en conter d'elzeix suntuoses festes que s'estan celebrant en Valencia pera commemorar el V Centenari de la mort de Sant Vincent Ferrer, se li occurrí al clero empenyar, millor encara, subastar les riquíssimes aixalxes que guarden en les iglesias, dedicant el producte, que haguera puchat molts milions, a remediá la miseria cheneral, hauria donat cólp tan terrible a la impletat, que, hasta yo mateix, li entone un entusiasta cántic d'alabansa y confese que realment tanta dret el catolicisme a dirse en avant la rieliche als pobres. Y hasta hauria reputat al fet per més milagros que el realizat per Chesus en el desert al donar de menchar en tres e quatre pans y sine o als peixos als millars de hambrientos que el seguien.

Y, qué sé yo? qué sé yo? Quisá m'havera donat la ventolera per escorrer una carta a Satanás trencant tot trato y relasí en éli; tal influencia eixerxisa en mon esprit els actes maravilhosos e inesperats.

En seguitat que al llehir este renglón els obispos que asistixen a la festa, exclamarán a coro:

«Ha segut veraderament una llastima que no se mo occurrís, la idea apuntá per eixe hereshe, puerils haberen fet una gran xula», la par que tirat tapes y miehos soles a la fe, com irrevocament ha dit la Sagrada Escritura.

Tragam les aixalxes a subasta; els católics dinerosos se exedixen en les puljes; repartim entre els que moren de fam, a pesar d'encontrarse redimits per Cristo, la tercera e cuarta part del producte; els que adquirixen les aixalxes mo les regularien després; el mo, admirats, mo proclamaria, per primera volta, dignes representants de Cristo, y nogorí redó: «Hem segut molt torpes, hem segut molt torpes!»

«Eixe cólp, encara que els avisas el callicaren de teatral, mo haberen llurat de la sensura que caurá sobre nosotras al vore que mo entrenguem a pomes y vanitats mandades en els moments terribles que la fam y la epidemia posa ductes en els pits y blasfemias en els llabis.»

Y al dirse así els bisbes, haberen demostrat que no sempre tornen les espales a la veritat.

El que ha conegut València
fa diut o denau anys,
vora, si es fija un poquet,
la diferencia que hi ha.
Aso era un feudo de frares,
canonches y capellans.
Els cals cecacionaris
s'habien apoderat
de tota la concòrdia del poble
y els dñs monistpals,
y en lloc d'administrar be
y posar la capital
a l'altura de atres moltes
qu' en la vella Europa hián,
se gastaben els *condongos*
en festes sescials.
Els dñs de València
sempre estaba pesachent
per els carrers de València;
els frares y capellans,
tenien un gran domini
en esta culta siutat.
Así ningú respiraba
de l'interminable
del retor de la parroquia,
que al qu' era republicà,
el perseguia en fiera,
com a un dimoni infernal.
València, feta una cuadra;
els carrers, tots mal trasats;
els carrers, tots mal trasats;
sinse hi hoiere ni alumbra't.
Les golfes en Pelxcaros:
en la Gran Via... molts camps:

res d'edificis fujosos,
res de barrios elegants,
ni monuments, ni chardins,
ni reformes colosals
que transformaren València
en enorme capital.

Pero he así qu' el gloriós
Sant Víscent Búscia, capfà,
y desd' el púlpit dels mitjans
als valencians va parlar,
y en l' encant de sa oratoria
fogosa y monumental,
va entusiasmar a les masses
fent parir república;
fugint els tirànics y anararí,
La Bandera Federal,
que a més de un arsobispo
mals ratos li feu paspar,
Chuà la batalla 'ls frares,
acòlts y capellans;
organisà choventuts
(un com les que ara hiá,
en tot el lloc, la trauja i l' exemple,
se passen els temps chuant
al domíno, fent ballets,
y quant diuen: a pegar,
no peguen als enemics,
peguen als republicans).

València, qu' era una cuadro,
en la trauja la trauja, i trauja,
portant al Achuntament
una machoria erra

de consençats entusiastes
de partit republicà,
que va fer moltes millores,
com tapar el vallador,
instal·lar bon alumbrat
e hichienisar les vivendes.
Lo qu'eren humils camps
de bides y sanafortes
de moltes cases
y allò es un barri modern
que honra a la capital;
el que fon de Peixacors,
s' encontra hui edificat
y ocupat per grans comerços,
cafés, almàsens y bancs.
¿Per què no el milacre
d'esta transformació gran?
Al gloriós Sant Vísent Blasco
qu' en pensavia ya agranar
la carrixa reaccionaria
que tenia acaparà
la consència de València;
a aixe fomolism sant
que no volia al poble
en ses obres colosals
e introduï la cultura,
el progrés y libertat
en les obres extrançeres
de la seua editorial.
A aixe sant tan milagros,
que el banyer al carrer,
mentres li veien *nasquets*
poder noder desapar.

EPIGRAMES
 I
 Estant menchant y bebest
 disputaban en l'hostal,
 un hijo de Portugal
 y un carreter de Torrent.
 Vingueren casi a les mans,
 y la cuestión consistía
 en qui més prompt diria
 son nom de dos abes grans.
 Don Pedro Boga-Fondeira
 (que així es fea nomenar)
 digué, segur de guañar:
 «Moreira y albercoqueira».
 Y cremat lo valensia,
 va dir: «Aixó no val res;
 més prompt ne dic yo tres:
 Chop, Pi, Hòm; pague, chermá».
 S. Estells.

II
 Un señor mót principal,
 vengt a un dotor alog vell,
 li digué, burlesant d'ell:
 —Ahón va, señor menescal?
 El dotor, a qui cogué
 la puncha tan ben posat,
 li respongué en veu pausat:
 —Vach a curarlo a vosté.

III
 Nélo y feucha, per la nit
 se pösen a quistcar,
 arrimats al tronç d'un abre,
 ahón va una guala engañia.
 Y allí, entre el novio y la novia,
 no sé qué coses farán,
 quant la guala qu'heu observat:
 «Pálpala», diu, «Pálpala».
 C. Llombart.

IV
 El dotor Fructuós Propina,
 un dels molts manifesters,
 se creu que a tort y a través
 ha escrit sobre Medisina.
 Pero demanà sas obras
 el bachiller Roc Bliteri,
 y élli, mostrantli el sementeri,
 li digué: «Allí'n tinc de sobras».
 M. Franqueza.

V
 Li contaba a tot parent
 u de la Mancha al casareu,
 volent en bon lloc posar-se:
 «Yo tinc tres molins de vent.
 Y al ouhirio parlar tant
 el sogre, li respengué:
 —Debent cuansiavei els te;
 la rasia es tindrás pagant.

VI
 —En lo mon ne haurá ningú
 que la sogra em compre a mi...
 —¿Cuánt vols d'ella? li digué...
 y em va responder:—Pa tú.
 C. Llombart.

VII
 Palpantli a Batiste el tós,
 li digué a sa mare Fabio:
 —Este chiquet será un sabio,
 pues veh que te el cap n'ol grós.
 Y respon la so Mariana:
 —Per més que meu disimules,
 sempre viurá prop de Nules,
 el que n'iaixqué en Burriana.
 J. Bernat Baldoi.

VIII
 —Ningú millor que son pare
 sap el dót que té Pepeta.
 —No está mal arreglieta,
 qu'ella té lo de sa mare.
 J. F. Sanmartín y Aguilre.

IX
 Puchá un frare a predicar,
 veu sis calvos en un puestó,
 y digué: «Senglers, ¿esto
 es Iglesia o melonari?»

GALLITO Y BELMONTE

Els héroes de 1919

CONFERENCIA EN L'INFERN

—Salut, Coyote.
—Salut, dinero y bellotas, como cantaban en no sé quina sarsuela d'allà del tiempo de la Nanita.
—Lo cantarà algún porquero.
—No sé. Y a propósito; ¿sabes que los católicos de Valencia s'han ampuertao una corregida en pele del Alcalde, que los ha deixao más esplayados que un estudiante coando li donan carabasa?
—¿Sí? ¡me alegro! ¿Y ellos qué dicen?
—Ni lo sé, ni m'importa; pero como buenos católicos no tindrán más remiendo que sufrir con resignación.
—¡Cál! ¿Eso no resa con ellos!
—Pos lo manda la doctrina.
—Pero no lo cumplen. ¡Si lo sabré yo, que, como demonio, es a la gente que más traetol.
—Es verdad. ¿Sabes a quién han hecho gobernar?
—A Carballada.
—No; encara no. A ese lo harán ministro de Atracción Eléctrica el día que se nomee un gobierno nacional.
—Entonces, no sé...
—A Camaña.
—¡Redíol! Pos si ese estaría mejor mendando sopas en compañía de sus bisnietos!
—Sí; pero es que l'home ansia honores.
—Y dinero; porque el pobresito debe estar p'apar a pedir limosna.
—Y que lo digas! Si estará arruinado que p'haber los resibos a sus anqueñinos, estilis las matrises de los talenaríos.
—¡Pobre hombre!
—¡Y pobres leridanos!
—¿Lerid... qué?
—¡Leridanos!
—¡Sóo... Coyote!
—¡So morral!
—¡Trirrrin!... ¡Trirrrin!...
—¡Trirrrin!... ¡Trirrrin!...

EN LA BARBERIA

El oficial y la cría

Una volta anà a una barbería del carrer de Carabases una cría que portaba un chiquet pa que li tallaren y li risaren el mono.
La cría era una chicona de púcham el tóido, més bonica qu'el sol, y en unes curves, que riguense vòstes del tranvía del Mataero. Era en estiu, y la chicona anaba escandalosament escotà. Com el chiquet no paraba de plorar y menchar-se, hagué nesesitat de que la cría el sostinguerá mentres l'oficial fea la faena.
El pobre barber, a conter de mirar el cap de la criatura, no paraba de fer punfetes y mirar el escót de la cría. Aquella vista panorámica dels dits de la chicona, blancs y hermosos, que temen un moviment de flan que marchaba, posaba al pobre oficial en un estat que s'explicará el lector.
Aplegá moment qu'el barber ya no vea ni les tissors ni el cap del chiquet. Tot li rodaba y se tornaba róch. Cada gota de suor que li caía era com un cacau.
Per fi, més nerviós que el rabo d'un gós, y sinse apartar els ulls del si de la chicona, sinse saber lo que fea, li pesigá la orella en les tissors al chiquet, que se posá a chillar com un condenat.
—¿Qué pasa?—preguntá l'amo de la barbería que treballaba en el silló del costat.
Y al vore el cap del chiquet ple de trasquilons y fet una llástima, s'encará en l'oficial, diguentli:
—¿Pero qué es asó, Serapie? ¿No saps ni tallar el mono?
—¡Esta dóna té la culpa!—contestá l'oficial bufant y torcense la suor.
—¿Ha dit que yo? Aixó es alsarme una calumnia.
Y el amo, mamansa la partida, li digué a la cría:
—Mire; vacha y asentes, que así no hiá qui l'alse mes que vòste.

Una arremullá, grasiosa

Un llauror d'estos samarros que sempre se guarden lo millor, entrá en una barbería de «quinse sinse propina», y un oficial se disposá a afaitarlo.
El oficial estaba discutint en el amo la mar de acalorat, sobre ahón picaben més les anguiles, si en la Gola o la Marchal, y no se fijaba en que ya fea més de mich' hora que estaba ensabonant la barba del pasientsut parroquiá.
El llauror, com anaba en el coll de la camisa despatat, sentia que la bromera del sabó li anaba caent per més 'aball del melic, y sinse poderse aguantar se chirá tot enfadat y li digué al oficial:
—Esculte, amic. ¿Vosté tot lo que arremulla afaíta?
Y es que ya li estaba arremullant hasta els... talóns.

MOTILONAES DEL MOTILÓ

Soc el Motiló, señores; no se ofenguen els presents, si al vore tantes peñores me ric y enseño les dents.
¿Els ha agradat la charrá?
¡Ja, ja, ja, ja, ja, ja!
Soc compañ de confianza del Pare Visent Ferrer, y cuant yo vull, femme l'ansa un milacre li les fer.
¿Volen que li diga al sant, en cortesia y respecte, que mes faea en un instant el ferrocarril Directe?
¿Els pareix be que l'estive pera que un milacre faea y de Oyanguren la casa el Dimoni li derribe?
¿Volen que del sant recabe faea un milacre al moment pera que pronte s'acabe la fachá l'achuntament?

També seria alcansar qu'el Pare Visent vullguera y el dichós pont de la Mar en dos bendisións el fera.
¿Y si acás no els pareix guasa

demanarli per favor que la humorística faea se cumplixa en tot rigor?
¿Qu'els pareix si li diguera que dedicara uns instant, y fera eixir la Perrera para replegar els volants? Tampoc estaria mal que pronte obligara a fer els monuments a Noval a Llorente y a Giner. El sant es molt milagrós y si éll vol en no res fa un milacre portentós y als fons envía el Repés. Pero, ¿sabeu lo qu'els dic? ¿Saben lo que pasará? yo... enseño les dents y em ric ¿els ha agradat la charrá?
¡Ja, ja, ja, ja, ja, ja!

Per la transcripció,
VISENT M. CARSELLER.

LA FESTA DE LA FLÓR

Flór de un día

Espines de una flór

NOTISIAS LOCABLES

Ayer resebimos la grata noticia de qu'el niño mayor de los señores de Rabo Esquilao fuma en boquilla, se traga el fumo y lo echa por las narices.

Es una monada de criatura. Sus papases piensan sacarlo conseqal coando tenga la edad, en vista de l'afición y buenas disposiciones que tiene para fumar, sobre todo en pipa retorsida.

A los 84 años d'edad dejó ayer de tomar el cotidiano cacheraño nuestro desentrañable amigo el tocaor de pandereta D. Rufo Patastoertas.

Enviamos nuestro cordial pésame al tabierrero a qui li hasia el gasto.

Hay un saldo d'esteras y peludós, sobre todo de peludos, en la calle de Ribote y similares.

Exposición permanente... a agafar una cagarrera.

Entrada pública, pagando la peñora correspondiente.

Embotidos de carne de ratolín de cría y huesos de mariposa virgen, se venden en cualquier botifaronería del radio, extrarradio y superradio, a precios convencionales.

Se vende una marfeguita de pallorías al presio de tasa.

Razón: Camino de Montoliyete, letras desde la A danda la Z, bajo, entresuelo, piso 1.º, a la izquierda, sobiendo dende la calle; a la surda bajando dende el terrao.

BLENNORRAGIA PURGACIONES

Por crónicas y rebeldes que sean se curan pronto y radicalmente con los

CACHETS del Dr. SOIVRE

Se curará por sí sólo, sin la consulta ni guía del médico y nadie se enterará de su enfermedad. Basta tomar una caja para convencerse. Depósito en Barcelona: J. VILADOT, Rambla de Cataluña, 38. Venta en Valencia: a 4 pesetas caja. Farmacia GAMIR, San Fernando, 34; Droguería de SAN ANTONIO, de Blas Cuesta, Mercado, 71, y principales farmacias.

Que no s'elvide

Lo que atrau més a les chiques; lo que més els embelesa, es qu'els hòmens gasten gomes lichéniques de LA INGLESA. Carrer de San Visent, 164.—Valencia.

EN LA BARBERIA

El barber.—Ya sé ahón s'achóca el dimoni en un pallor que hiá en el terme de Alacuas.

El parroquiá.—Yo sé el número d'estreles que hiá en lo sel: sent veintitres millóns cuatresentes noranta quatre mil sisentes set.

El barber.—S'ha equivocat de una. Es el mateix número, pero acaba en sisentes sis.

El parroquiá.—Una volta peixquí una anguila en el Perelló que pesaba nou kilos y mich.

El barber.—Es de veres; yo m'enrecorde encara.

El parroquiá.—¿Sap qui me la comprá? Carmelo, el vichilant del carrer de Lepanto.

El barber.—També me hu digué vòste. Com a que Carmelo, de la pell d'aquella anguila, se feu un impermeable que encara se posa les nits que plou.

El barber.—Ya sé qui es el que li pegá la botetá al datil y el deixá sinse piñol.

El parroquiá.—¿Sería el mateix que inventá la pólvora?

El barber.—No; un tio d'ell. Per més señas qu'era un capellá que sempre estaba malalt, pero que tenía un ama que estaba molt bona.

El parroquiá.—¿Y qui hu ha descubert?

El barber.—Pues el femater de la casa, que es el qui li fea la limpieza al ama.

El barber.—¿Vol una fricció de quina?

El parroquiá.—No, señor.

El barber.—¿Vol que li pase la pinta espesa?

El parroquiá.—No, señor.

El barber.—El pentinaré no més.

El parroquiá.—¿Tampoc, home, tampoc! ¿No veu que porte bisón?

Revisal per la censura gubernativa

COM SÓNA

Pel men ho predicaba ya San Brú: «Le millor pa fumar es el BAMBU.»

La sessió del dilluns pasat en l'Achuntament fon de Palha.

Pero, per fortuna, no hubo que lamentar desgrasias personales.

Els que prengueren part en la sessió s'obsequiaren en dos chismes... ¡y aló!

El cloruro es sulfurós.

Al maneo mes ho fa creurer aixina l'actitut qu'el dilluns observá Olcina.

A propòsit d'aixó del cloruro, Nelet el de la Columna li digué a Bernat: «Su señoría es un eschino.»

Cuan s'atreix a dirliu a Bernat, segur que algo haurá de veritat.

Al dir el Alcalde en la sessió del dilluns pasat que si les festes de San Visent habien transcurrit en tranquil·litat se debía al esperit de tolerancia que caracteriza als republicans, digué el neo Belivser:

—¡Ay de ells, si no lo hubieran hecho así! Arrogancia imprudent e intolerable que se l'ha de tragar per miserable.

Aixó de la limpieza pública dihuen qu'es un negocio sucio.

Qui se fica en el fem, es ya sabut que, per net que se fique, ixirá brut.

«Hey almorzarón en casa de los condes de Casa-Valencia, Maura, Dato y La Cierva.»
¡Recontradiós, y quin triunvirato!
¡Maura, La Cierva, Dato...!

«Cuende el rumor de que los dueños del Hotel de Inglaterra tratan de despedir a Belmonte y su cuadrilla, causándoles graves perjuicios materiales el temor de ser contagiados.»

La noticia es prou confusa; mes en ella se destaca el horror que produix la terrible cucaracha.

El dumenche pasat se celebrá una chabacana d'eixes que mos han servit els católicos a títul de festechos para celebrar el V Centenar de la mort de San Visent.

Se trataba d'una especie de cabalgata, en la que figuraben lo manco huitanta grupes montaes en mules del cuartel d'artillería. Al aplegar les grupes a la plaza del Picaero, els animalets, guiat per l'instint, trotaren cap a la cuadra, despedint a la machoria dels qu'els montaben, y els que se pugueren mantindre sobre el llom tingueren el gust d'entrar triunfalment en el cuartel entre la chacota y risa dels soldats qu'en éll estaban.

En fi, qu'els católicos s'han lloit. Tant, qu'els tenim que contratar pera que dirichixquen de hui en avant les soires que organisem en el porche de LA TRACA.

Por Teléfono y Telégrafo

(Servicio especial de LA TRACA)

MI IDEA

Tengo una idea, manque a ostedes lie paresga mentira.

Me voy a presentar candidato.

No tango encara desinao el distrito, pero yo parlaré con Alba a vore si me sede alguno de los que éll tiene.

Yo creo que con Alba podré haser algo.

Por lo menos un albat.

Lo coal que no estrañará a naide, porque los hombres de la monarquía no han sabido haser otra cosa dende que en el mundo son.

Voy a parlar con Alba.

Kakau.

SI QUE ASETA

Alba m'ha rasebido con los brazos y la petaca abiertos.

Dice que yo soy el hombre qu'él nesesitaba pa llegar a ser algo.

Si eso de algo lo antiende como lo antiendo yo, si que llegará.

Y más anando enmigo.

Kakau.

Imp. Manuel Pau, Lepanto, 27.—Valencia